

PROLÓG

Zohla sa a nakukla cez kľúčovú dierku. Na druhej strane dverí sa tiahla chabo osvetlená chodba. Nemohla sa tam síce dostať, no vedela presne, kde sa nachádza: na druhom poschodí veľkého fialového domu v mestečku Cypress Creek, kde v troch spálňach spali štyria ľudia. Cez kľúčovú dierku ich pozorovala celý večer, dvoch chalanov s rodičmi. A v duchu si predstavovala, čo s nimi urobí, keď sa raz na druhú stranu predsa len dostane.

Po tisícikrát pomykala guľou, ktorá tam bola namiesto kľučky. Dokonca ňou aj pootočila, no dvere sa

neotvorili. Neboli len zamknuté. Boli zabarikádované. Veľmi dobre vedela, že práve preto, aby sa cez ne za nič na svete nedostala; o tom absolútne nepochybovala. Od ľudí žijúcich vo fialovom dome to mala čierne na bielom. Napísali jej list.

Hnev v nej blčal ako vatra. Zažmúrila oči a zaťala päste. Nechty sa jej bolestivo zaryli do dlaní. Musí nájsť spôsob, ako ho ovládnuť. Ak by urobila jediný chybný krok, majitelia fialového domu vežu spolu s jej veľkým tajomstvom podpália a ona bude stratená. Zostáva jediná možnosť: čakať. Jej sestra dvojča ju skôr či neskôr určite nájde.

Nakoniec postávanie pri kľúčovej dierke vzdala a po schodoch vyliezla späť do veže. Majitelia domu síce zadebnili okná, no mesačnému svitu sa sem predsa len podarilo preklízať. Portál, ktorým sa sem dostala, bol otvorený. Podsvetie, územie nočných môr, ležalo hneď za ním. Desaťročia prechádzala z jednej strany na druhú, z jedného sveta do druhého. Až doteraz, keď sa jej v tom ľudia spiaci o poschodie nižšie pokúšajú zabrániť. Nikdy by jej síce nenapadlo, že sa im to niekedy podarí, no musela uznať, že to akýmsi zázrakom dokázali a podstatne narušili jej veľký plán.

Jediný kus nábytku, ktorý vo veži zostal, bol veľký dubový písací stôl, zrejme príliš ťažký na to, aby ho zniesli dole schodmi. Vyliezla naň a schúlila sa do matného obdĺžnika, ktorý naň nakreslil mesiac. Znovu vzala do ruky list, ktorý jej tu nechali. Nijaké obyčajné dievča by v tej tme neprečítalo, čo je tam napísané, no ona obyčajným dievčaťom prestala byť veľmi dávno.

Vážená ICK,

sme strážcami portálu a vieme, že rovnako ako my, aj ty máš moc ním prechádzať. V tom, aby si pokračovala v návštevách Sveta prebudených, ti nemôžeme nijako zabrániť. Urobíme však všetko pre to, aby si sa nedostala ďalej než po dvere tejto miestnosti. Ak sa o to pokúsiš, podpálime vežu so všetkým, čo sa v nej nachádza. Portál bude zničený a ty svoju sestru nikdy viac neuvidíš.

Dúfame, že sa strážcom Podsvetia podarí dolapiť vás a potrestať za hrozné zločiny, ktoré ste spolu spáchali. Do vtedy sa drž čo najďalej od našich snov.

Charlotte, Charlie a Jack Lairdovci

Charlotte, Charlie a Jack Lairdovci. Opakovala si v hlave. Tie mená patrili dvom chlapcom a dievčaťu, ktoré vyrástlo. Zaujímavé, že ten list podpísali iba traja ľudia – hoci v dome bývajú štyria.

ICK si bola istá, že vie, čo to znamená, a v momente vycítila svoju príležitosť. Traja z ľudí spiacich o poschodie nižšie vedeli, že príde. No ten štvrtý očividne nič netuší.

~ PRVÁ KAPITOLA ~

CHLPATÉ POTVORY

Len kúsok od dverí pozamykaných na mnoho zámkov spal Charlie Laird a prehadzoval sa zo strany na stranu. Keď v ten večer zatváral oči, veľmi sa na návštevu Ríše snov tešil. Nakoniec sa však ocitol na úplne inom mieste.

Spočiatku netušil kde. Nič nevidel. Bola tam tma ako vo vreci.

„Len neprepadni panike!“ nakazoval sám sebe. „Nezabudni, že pokiaľ ide o neznáme svety, si svojím spôsobom profík!“

Natiahol pred seba ruku a prstami opatrne hrabol do tmy. Okrem závanu vetra na dlani necítil vôbec nič.

Spravil krok bosou nohou a vzápätí začul mľaskavé srќknutie, keď ju ťahal z vlhkého bahna. Je niekde vonku, aspoň tým si mohol byť istý. Urobil ešte zopár nemeselých krokov, zastal a zavetnil. Teplý vánok, ktorý sa mu obtrel o tvár, so sebou privial zápach hnoja. V duchu zaúpel a dúfal, že zdrojom toho pachu nie je to, čo mu ločká medzi prstami na nohách. Strach síce ovládol, no toto bolo totálne nechutné.

Charlie znovu zodvihol nohu. Nevedel sa dočkať, až sa pohne z miesta. Uprostred pohybu však náhle zamrzol. Zazdalo sa mu, že čosi začul. Bol to len nepatrný zvuk – akoby ktosi nablízku ticho zakašľal. Prudko sa otočil, zmysly nastražené, a keďže v hustej tme nič nevidel, pozorne načúval, odkiaľ zvuk vychádza. „Haló?“ zavolať do temnoty. „Je tu niekto?“

Nehybne a so zatajeným dychom vyčkával – a zároveň sa desil toho, akú odpoveď dostane. V diaľke zaburácal hrom. Zdvihol sa prudký vietor. Nielenže bol vonku, ale jeho smerom sa hnala búrka.

Prešlo nekonečných pár sekúnd, no nikto neodpovedal. Zato sa čosi nablízku *pohlo*. Začvachtalo blato a vyšplechla voda: čosi alebo ktosi vykročil do tmy. Charlie stál bez pohybu a načúval zvuku krokov. Tá